

ПОКОЙНИ ПИСАТЕЛИ

СНѢЖИНКИ

Изложбата на ху

Цанко Церковски

Роденъ е презъ 1869 год. въ с. Бѣла Черква, търновско. Починалъ е презъ 1926 год. въ София. Истинското му име е Цанко Бакаловъ. Написалъ е книгитѣ: „Полски пѣсни“ — стихове, „Луди млади“ — драма, „Подъ старото небе“ — драма и др. Съчиненията му сж събрани въ петъ тома. Описва селския животъ съ едно завидно майсторство и вдъхновение. Цанко Бакаловъ е билъ учителъ, народенъ представителъ и министъръ на Нар. просвѣщение. Написалъ е и нѣколко книги съ стихове за деца. Въ нѣкои отъ следнитѣ броеве на нашия вестникъ ще помѣстимъ неговите стихотворения.

Купонъ за сюрпризъ!

Който изрѣже и изпрати този купонъ, придруженъ съ 5 лв. чиста гербова марка, до:

Д. КОЛЕВЪ, ул. „Регентска“ 10—
София IV, ще бжде изненаданъ съ единъ хубавъ подарѣкъ.

Падатъ, падатъ отъ небето малки, палави снѣжинки.
Хей ги, какъ се гонятъ леко изъ простора на дружинки.
Като бѣли пеперуди плахо кацватъ по полята,
по градини и по друми — вредъ покриватъ тѣ земята.
И земята премѣнена,
въ бѣла, пухкава премѣна,
сякашъ булка е засмѣна
и отъ радостъ озарена.

Георги Гаджевъ

ЗНАЕТЕ ЛИ, ЧЕ?

— Въ централната частъ на Галилея, по време на разкопки, били открити развалинитѣ на една еврейска синагога, построена, споредъ опредѣлението на специалиститѣ, преди 1,700 години.

— По примѣра на англичанитѣ, които пуснаха пробенъ стѣкленъ влакъ, чиито подове, тавани, стени сж отъ стѣкло, такива влакове се проектира да бждатъ пуснати по главнитѣ пѣтици на Европа. При пробното пѣтуване влакътъ изминалъ 2,000 км. безъ никаква повреда.

— Макаръ че държавата полага огромни грижи — броятъ на плѣховетѣ въ Съединенитѣ щати заплашително расте. Тия вредни животни насягатъ неизмѣрими загуби на народното стопанство. Споредъ изчисленията на министерството на земледѣлието, въ С. Щати днесъ има надъ 123 милиона плѣхове, което значи, че на всѣки американски жителъ се пада по единъ плѣхъ.

Печатница „Братство“ — София

В. Я. Свѣтловъ

ЖЪЛАТА ТРЕСКА

Романъ за деца и юноши. Преведе Йосифъ Сжбевъ

(4)

Кратко съдържание

Французинъ, белгиецъ и руснакъ странствуватъ изъ Южна Америка и решаватъ да откриятъ каучуково предприятие. По пѣтя белгиеца умира отъ жълта треска. Двамата продължаватъ пѣтя си къмъ Еквадорскитѣ планини.

Но това бѣха, очевидно, отдавнашни следи отъ хорско пребиваване, защото въ казармата нѣмаше даже мухи, които нѣмаше съ какво да преживѣватъ тукъ.

По дългитѣ нарове имаше още купчини смачкана и мръсна слама. Ние приведохме всичко това, кое какъ, въ порядѣкъ и седнахме да вечеряме. Французинътъ извади отъ втората торба своитѣ припаси. Тукъ имаше всичко, което е нужно за една добра вечеря — защото всегаш-

ната главна грижа на французина бѣше яденето.

Когато удовлетвори своя апетитъ съ консерви и полъ вечерята съ мѣстно вино, той изведнажъ се развесели и стана твърде разговорливъ.

— Яденето — това е главното, — каза той. — Когато човѣкъ е ситъ и мислитѣ му работятъ по-другояче. Така ли е?

Но сега пѣкъ на мене не се говорише. Налягаше ме сънъ.

— Така е.

— Вие не искате ли още да спите? Подиръ вечеря е добре да се побърбори при чашка кафе и ликьоръ. Но за жалостъ, ние нѣмаме ни едно, ни другото. Затова пѣкъ има тютюнъ.

Той още не бѣше забравилъ своитѣ парижки привички и режимътъ въ булеварднитѣ кафенета.

Отъ 1 до 15 януарий т. г. художника г. Ст. Василевъ имаше своя изложба въ галерия „Аксаковъ“.

Макаръ че неговото име да бѣше тъй непознато за хората на изкуството, то обрѣна веднага тѣхното внимание. Картинитѣ му представляваха изцѣли пейзажи отъ старопрестолния градъ В. Търново, гдето той е гимназиаленъ учителъ. Съ творчески замахъ, съ вещъ колоритъ и хармония въ тоноветѣ той е представилъ приказно Търново. Душата му сякашъ е вникнала въ безмѣлвнитѣ кули, които стърчатъ самотни, легендарни, заглѣхнали въ забравата на славната ни история.

Съ дълбоко пропита топлота, въ пейзажитѣ художникътъ ни представя нѣкакъ романтично суетата на провинцията, оглеждайки се въ огледалната повърхностъ на Янтра. Тоноветѣ му сж нѣжни, тѣ сж кадифяни, лѣхатъ свежестъ и яснота въ платната. Самитѣ картини на г. Василевъ не сж нищо друго, освенъ перли за родната ни живопись, защото едва ли нѣкой другъ до сега е разкрилъ съ такава омайностъ, съ такава любовъ и топлота

На всички свои абона

Онѣзи отъ нашитѣ читатели, които до 15 февруарий предплатятъ най-малко половинъ годишенъ абонаментъ на в-къ „Барабанче“, ще участвуватъ въ едно специално табло. Заедно съ изпращането на абонамента да пратятъ и по една

Принудихъ се да отговоря: — Не се ли страхувате за вашата торба въ снѣга?

— Азъ? Ни най-малко. Отъ какво да се боя? Тукъ сме като Робинзонъ и Петканъ на необитаемия островъ.

Легнахме да спимъ. Французинътъ заспа веднага. Въобще, той бързо заспиваше, здраво спѣше презъ цѣлѣ нощи и сжщо така бързо ставаше. Сънътъ бѣгаше отъ очитѣ ми. Макаръ да бѣхме върху необитаема планина азъ не можахъ да се удържа да не стана ноще и да не обиколя конетѣ. Не зная защо бѣхъ въ нервно, безпокойно настроение. Налѣгахъ ме различни мисли. Струваше ми се, ту нѣкой отвежда конетѣ, ту че се явява предъ менъ образа на умрѣлия белгиецъ, ту ми се рисуваха страшни картини въ индийското село, въ което азъ още не бѣхъ ходилъ и въ което французинътъ ми бѣше обещалъ нѣм необикновено.

Но конетѣ ни си стояха мирно ядѣха зобъ.

Минавайки покрай лежащата въ снѣга торба на французина, нѣм